

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Nelli Stipaničev, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnica Doroteja Jurčić Nižić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 580, Zagreb, zastupana po odvjetnicima iz Odvjetničkog ureda Hrvoje Matić, Zagreb, radi isplate u iznosu od 1.526,74 EUR, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i z. punomoćnika tuženika Ivan Zec, s danom objave 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 9012742194, sklopljenog između korisnika kredita Nevenka Meandžija i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., RADNIČKA CESTA 580, ZAGREB, OIB: 02535697732 od dana 6.7.2007.g. godine., sadržana u članku 12. stavku 3. Ugovora o kreditu, a koja glasi: „12.3. Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.“
- II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., RADNIČKA CESTA 580, ZAGREB, OIB: 02535697732 platiti tužitelju Druga Fundacija SPV d.o.o., Lonjička ulica 2a, Zagreb, OIB: 25132169807, iznos od 193,75 EUR sa zateznom kamatom koja teče od dana 31.7.2007.g. do isplate po stopi koja se određuje sve po stopi koja se za razdoblje do 31.07.2015. g. obračunava sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a za razdoblje od 01.08.2015. g. do 31.12.2022.g. u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamate na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a za razdoblje od 1.1.2023.g. do 29.12.2023.g. u visini

stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se za svako polugodište, određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotnih poena isplate, a za razdoblje od 30.12.2023. pa do isplate u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

- III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 369,05 EUR sa zateznim kamatama od 28. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.
- IV. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu parničnih troškova u iznosu od 1.017,50 eura, kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se vrijednost predmeta spora u iznosu od 193,75 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj dana 21. siječnja 2025. navodi da je tuženik dana 6.7.2007.g. sklopio s korisnikom kredita Nevenkom Maendžijom Ugovor o kreditu br. 9012742194 (dalje: 'Ugovor o kreditu'). Tužitelj je sklopio dana 7.6.2023. s korisnikom kredita Nevenkom Maendžijom Ugovor o cesiji, broj: OV-4434/2023, a temeljem kojeg je korisnik kredita prenio na tužitelja sva potraživanja s osnova ništetnih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu sklopljenog s tuženikom. Tužitelj je o izvršenoj cesiji obavijestio tuženik dopisom od dana 7.6.2023.g. Člankom 12. st. 3. Ugovora o kreditu propisano je da će Kreditor naplatiti korisniku kredita naknadu/troškove za obradu kredita. Predmetna odredba Ugovora o kreditu ništetna je te je tuženik dužan, s osnove stečenog bez osnove vratiti tužitelju iznos plaćene naknade za obradu kredita. Člankom 12. st. 3. Ugovora o kreditu određeno je: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.“ Navedena Ugovora odredba tipska je odredba ugovora o kreditu izrađena od strane

tuženika, a o kojoj odredbi se nije dala mogućnost pregovora korisniku kredita. Tome u prilog ide činjenica da je u istom ili sličnom obliku tuženik ugovarao naknadu za obradu kredita i sa svim ostalih korisnicima kredita u relevantnom vremenskom razdoblju. Dodatno, ističe se kako je tuženik kao banka obračunavao kamatu na cjelokupni iznos kredita, odnosno i na iznos koji je zapravo iskorišten za naknadu troškova obrade kredita kako je gore stipulirano. Navedene okolnosti dovele su do znate neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, a proizašle su iz nepoštene ugovorne odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Člankom 323.st. 1 Zakona o obveznim odnosima u slučaju ništetnosti, svaka ugovorna strana dužna je drugoj vratiti ono što je primila. Tuženik je s osnove ništetne odredbe o ulaznoj naknadi od korisnika kredita primio iznos od 199,51 EUR. S obzirom na navedeno, tuženik je dužan tužitelju, s osnove ništetne ugovorne odredbe o tzv. Ulaznoj naknadi isplatiti iznos od 199,51 eur, uvećan za zatezne kamate od dana plaćanja do dana isplate. Stoga predlaže tužbeni zahtjev usvojiti u cijelosti. Podneskom od 23. listopada 2025. tužitelj je uredio tužbeni zahtjev tako da sada potražuje iznos od 193,75 eura (pobliže opisan u izrijeci).

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka prije svega prigovara vrijednosti predmeta spora od 1.526,74EUR kao suviše visoko naznačenoj te predlaže da sud odredi vrijednost predmeta spora u skladu s odredbom čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - odluka USRH, 84/08, 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14. - odluka USRH i 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. – dalje: ZPP) u iznosu od 193,75 EUR. Tuženik navodi da visina ulazne naknade u iznosu od 193,75 kn nije sporna kao niti datum njezinog plaćanja. Ističe prigovor zastare te osporava sve činjenične navode i tumačenja tužitelja, odnosno osporava osnovanost tužbenog zahtjeva u cijelosti. Osporava aktivnu legitimaciju tužitelja, ističe zastaru potraživanja. Navodi da se o spornoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo te je prema pozitivnim zakonskim propisima bilo dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita. ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita, stoga sporna odredba stavka 3 članka 12. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost korisniku kredita da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje korisniku kredita da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Naime, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu

kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Korisnik kredita je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i korisnik kredita je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Korisnik kredita je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti ugovor o kreditu s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja ugovora za korisnika bio najpovoljniji. Predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti uz obvezu tužitelja da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. U daljnjem tijeku postupka tužitelj je u cijelosti ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva, a tuženik kod navoda iz odgovora na tužbu.
4. Tijekom postupka izvođenja dokaza sud je izvršio uvid u:), Obavijest o ustupu (list 7-8 spisa), ugovor cesiji (list 9-12 spisa), ugovor o kreditu (list 13-17 spisa), otplatni plan (list 18-21 spisa) zamolbenim putem saslušao svjedoka Nevenka Meandžija (list 143 spisa), te sva sudska praksa u spisu.
5. Tijekom postupka sud je odustao od dokaznog prijedloga da se provede financijsko vještačenje jer je visina nesporna.
6. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.
7. Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje nišetnom odredbe čl. 12.3. ugovora o kreditu, sklopljenog između korisnika kredita i tuženika od 6.7.2007. kojom je ugovorena obveza plaćanja naknade i troškova.
8. Između stranaka nije sporno da su korisnik kredita i tuženik ugovorili kredit dana 6.7.2007. g. Ujedno između stranaka nije sporno da ugovor o kreditu u odredbi čl. 12.3. sadrži odredbu o plaćanju naknade, koja glasi: Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna." Nadalje, između stranaka nije sporno da je na ime naknade korisnik kredita, platio tuženiku iznos od 193,75 EUR. Nije sporna niti visina, tužbenog zahtjeva pod točkom II. tužbe.
9. Međutim, između stranaka je sporna aktivna legitimacija. Sporno je može li se potraživanje iz ovog predmeta korisnika kredita prenositi na tužitelja, odnosno radi li se o tražbini strogo osobne naravi. Sporan je status potrošača. Sporno je je li predmetna odredba ugovora o kreditu iz čl. 12.3.

ništetna. S navedenim u vezi, sporno je je li tužiteljev restitucijski zahtjev na povrat iznosa od 193,75 EUR osnovan. Sporno je je li potraživanje tužitelja zastarjelo.

10. Uvidom u ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija), koji je sklopljen između korisnika kredita i tužitelja od 7. lipnja 2023. vidljivo je da je korisnik kredita, kao ustupitelj, ustupio tužitelju, kao primatelju, novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu broj: 9012742194 sklopljenog dana 6.7.2007. Navedenim ugovorom o cesiji je korisnik kredita na tužitelja prenio sve novčane tražbine po osnovi ništetnih odredbi u vidu valute, kamata i svih plaćenih naknada (posebice čl. 1. t. 2. ugovora o cesiji).
11. Zbog navedenog, a kako je tražbina, koja je predmet spora u ovoj pravnoj stvari, prenesena na tužitelja, to je tužitelj aktivno legitimiran nastupati u ovoj parnici, odnosno podnijeti tužbu protiv tuženika, suprotno neosnovano istaknutom prigovoru nedostataka aktivne legitimacije.
12. Prema odredbi iz čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje u tekstu: ZOO) vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Znači, ne mogu se prenijeti tražbine: a) čiji je prijenos zabranjen zakonom, b) strogo osobne naravi i c) koje po svojoj naravi se protive prenošenju na drugoga.
13. U ovom postupku tuženik neosnovano tvrdi da je tražbina pravnog pravnog prednika tužitelja strogo osobe naravi. Naime, ovdje se radi o tražbini ustupitelja, koji je potrošač, sukladno odredbi iz čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, 96/2003. – dalje u tekstu: ZZP/2003.), a koji je bio važeći u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dok je primatelj (ovdje tužitelj) pravna osoba (dakle, nije potrošač). Pritom je tražbina koje je predmet ustupa novčana tražbina, odnosno imovinskopravno potraživanje, koje nije strogo osobne naravi, neovisno o svojstvu ustupitelja, kao potrošača, a niti se narav takve tražbine protivi ustupu.
14. Slijedom navedenog, a kako se radi o novčanoj tražbini koja se može ustupiti, suprotno svim osporavanjima tuženika, to valja zaključiti da je ugovorom o ustupu tražbine od 7. lipnja 2023. bilo dopušteno novčanu tražbinu pravnog prednika tužitelja prenijeti na tužitelja, a zbog čega je neosnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije.
15. Nadalje, valja navesti da promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet same tražbine, pa nije odlučno to što je ustupitelj bio potrošač, a primatelj (ovdje tužitelj) to nije. Naime, identitet tražbine ustupom nije

promijenjen, a što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku (ovdje tuženiku) ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja.

16. Zaključno, novčana tražbina potrošača Nevenke Bilandžije na temelju potrošačkog ugovora (ugovora o kreditu broj: 9012742194 sklopljenog dana 6.7.2007.) zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu na tužitelja, kao primatelja, te tražbine i tuženika, kao dužnika, primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.
17. Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019., gdje je u točki 20. obrazloženja navedeno: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."
18. Također, uvidom u obavijest od 7. lipnja 2023. (list 7-8 spisa), proizlazi da je tuženik bio obaviješten o sklopljenom ugovoru o cesiji između korisnika kredita i tužitelja, a što tuženik niti ne osporava tijekom postupka.
19. Nadalje, ugovor o kreditu, između korisnika kredita i tuženika, sklopljen je 6.7.2007., zbog čega na navedeni obvezni odnos valja primijeniti odredbe ZZP/2003.
20. Prema odredbi iz čl. 3. t. 1. ZZP/2003. u smislu toga Zakona izraz potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S navedenim u vezi, a uvidom u ugovor o kreditu, jasno proizlazi da je ugovor o kreditu s tuženikom sklopio korisnik kredita, kao fizička osoba, te da se radi o stambenom kreditu. Takav navod potvrđuje i svjedok – korisnik kredita Nevenka Meandžija koja navodi kako je kredit stambeni. Zbog navedenog, korisnik kredita Nevenka Meandžija je potrošač u smislu odredbe iz čl. 3. t. 1. ZPP/2003., suprotno paušalnim i nedokazanim osporavanjima tuženika.
21. Status potrošača treba utvrđivati na individualnoj razini u svakom predmetu. Sud je stava da je tužitelj u konkretnom sporu, na razini izvjesnosti, dokazao status potrošača korisnika kredita, sve primjenom odredbi iz čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. u vezi sa čl. 221.a ZPP-a. Ujedno, sud je zaključio da tuženik,

iako osporava status potrošača, ne pruža ni jedan dokaz, sukladno odredbi iz čl. 219. st. 1. ZPP-a, kojim bi dokazao da korisnik kredita nije potrošač u smislu čl. 3. t. 1. ZZP/2003 (dok istovremeno ne osporava sklapanje kredita s korisnikom kredita).

22. Prema odredbi iz čl. 3. t. 2. ZZP/2003. izraz trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti. Zbog navedenog, tuženik je trgovac u smislu odredbe iz čl. 3. t. 2. ZPP/2003.
23. Sud je saslušao svjedoka Nevenku Meandžiju korisnika kredita koja je navela da je platila naknadu za obradu kredita. Pročitala je ugovor. Ističe da oko toga kredita nije bilo pregovora, da joj ništa nije bilo objašnjeno.
24. Dakle iz iskaza navedenog svjedoka utvrđeno je da korisnik kredita Nevenka Meandžija nije imala mogućnosti pregovarati niti o odredbi o naknadi za obradu kredita, a niti o bilo kojoj drugoj odredbi ugovora o kreditu, već je prihvatila ugovor koji joj je ponuđen. Naime, ista nije imala niti mogućnost pregovaranja a što jasno proizlazi i iz iskaza svjedoka.
25. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Nevenka Meandžija kao istinit, jer je iskazivala uvjerljivo, životno, logično te sukladno ispravama u spisu, dok istovremeno tuženik nije s uspjehom osporio iskaz navedenog svjedoka.
26. Prema odredbi iz čl. 81. st. 1. ZZP/2003. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
27. Prema odredbi iz čl. 81. st. 2. ZZP/2003. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.
28. Uz navedeno, a prema odredbi iz čl. 81. st. 4. ZZP/2003. ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.
29. Prema odredbi iz čl. 83. ZZP/2003. prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

30. Prema odredbi iz čl. 84. ZZP/2003. nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.
31. Prema odredbi iz čl. 85. ZZP/2003. ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive.
32. Prema odredbi iz čl. 86. ZZP/2003. dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača. Pravilo iz prethodnog st. ovoga čl. ne primjenjuje se u postupcima pokrenutim na temelju čl. 88. toga Zakona (st. 2.).
33. Prema odredbi iz čl. 87. ZZP/2003. nepoštena ugovorna odredba je ništava.
34. Ocjenom svakog dokaza pojedinačno, svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, sud je zaključio da je ugovor o kreditu od strane tuženika unaprijed formuliran ugovor (tzv. tipski ugovor). Time je sud zaključio i da je sporna odredba o naknadi za obradu kredita tipska odredba ugovoru o kreditu. Sud je ujedno utvrdio da stranke nisu pregovarale oko sporne odredbe ugovora i to iz isprava u spisu te posebno iz iskaza korisnika kredita. Nadalje, sud je utvrdio da sporna odredba uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu korisnika kredita.
35. Nadalje, u spornoj odredbi nije uopće naznačeno, raščlanjeno ili na bilo koji način jasno određeno, pa čak niti određivo na što se odnosi naplaćena naknada. Iz sporne odredbe ugovora o kreditu nije jasno što je uopće „naknada“. Naime, nije jasno i nije određeno, niti određivo koji troškovi nastaju za tuženika prilikom obrade zahtjeva za kredit. U konkretnom slučaju banka nije prezentirala korisniku kredita o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi. Predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je tuženik sastavio te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Prema tome povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade, već je u ugovoru samo navedeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Iz toga ne proizlazi da su naknadom pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Korisnik kredita je iz ugovorne odredbe mogao zaključiti koji je iznos naknade s obzirom na to da je određen postotkom od ukupnog iznosa kredita, ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Odredba o naknadi za odobrenje

kredita je unaprijed formulirana od strane tuženika te korisnik kredita nije mogao imati utjecaj na njezin sadržaj. Tužitelj nije imao mogućnost sklopiti ugovor o kreditu bez navedene odredbe, niti pregovarati o toj odredbi jer u tom slučaju ne bi mogao sklopiti ugovor o kreditu, odnosno tuženik ne bi pristao na sklapanje ugovora o kreditu bez te odredbe ili s drugačijom odredbom o naknadu za odobrenje kredita. Tužitelj je imao mogućnost samo ili prihvatiti ili ne prihvatiti ugovor kojeg je unaprijed formulirao tuženik. Tuženik nije postupao u dobroj vjeri i korisnik kredita kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita niti oko njenog neprihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

36. Slijedom iznesenog, ugovorna odredba iz čl. 12.3. ugovora o kreditu, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, jer se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP/2003.), je nepoštena jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. ZZP/2003.).
37. Neosnovano ističe tuženik da bi trebalo primijeniti odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer da je sporna odredba, prema tuženiku, jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. U konkretnom predmetu nema mjesta primjeni odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer se navedena odredba odnosi samo na predmet i cijenu, dok je predmet spora u ovoj pravnoj stvari tzv. naknada za kredit, dakle, ne predmet i cijena.
38. Slijedom iznesenog, a kako je sud utvrdio da je nepoštena sporna odredba iz čl. 5. ugovora o kreditu, to je na temelju odredbe iz čl. 87. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništava. Pri tome još valja istaknuti kako se u konkretnom slučaju ne radi o ništetnosti manjeg značenja u smislu čl. 326 ZOO-a budući da kako je gore već navedeno korisniku kredita nije dana mogućnost da pregovara o pojedinim odredbama kredita te stoga nije mogao niti sklopiti ugovor bez ugovaranja te sporne naknade.
39. Prema odredbi iz čl. 322. st. 1. ZOO-a ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.
40. Prema odredbi iz čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

41. Stoga je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništetnom odredba čl.12.3. ugovora o kreditu, zbog čega je odlučeno kao u t. I. izreke.
42. Prema odredbi iz čl. 1111. st. 1 ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.
43. Prema odredbi iz čl. 1111. st. 3. ZOO-a obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.
44. Kako visina nije sporna, to je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu iznosa od 193,75 EUR.
45. Prema odredbi iz čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
46. S obzirom na to da je tuženik, kao stjecatelj, banka i time profesionalac u svojoj djelatnosti (čl. 10. st. 2. ZOO-a), bio nepošten od dana stjecanja iznosa stečenog na temelju ništetne odredbe o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, to tuženiku pripadaju zatezne kamate na iznos od 193,75 EUR počev od 31.07.2007. obzirom da je naknada plaćena 30.7.2007, a koja činjenica plaćanja, kao i iznos te dan plaćanja nisu sporni do isplate, sve na temelju odredbe iz čl. 1115. u vezi s čl. 29. st. 1. ZOO-a, a po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a i čl. 2.ZPP-a, koja se primjenjuje u ostalim odnosima.
47. Nadalje u pogledu istaknutog prigovora zastare valja istaknuti kako tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a jer za tu tražbinu nije propisan poseban zastarni rok. Naime zastara restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetne odredbe o naknadi za odobrenje kredita počinje teći od pravomoćnosti presude kojom se utvrđuje ništetnost te odredbe što znači da zastara te tražbine još nije počela niti teći jer tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti te odredbe (takvo stajalište zauzima Vrhovni sud Republike Hrvatske Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020.).Prema tome slijedom navedenog niti tuženikov prigovor zastare nije osnovan.
48. Slijedom iznesenog, valjalo je odlučiti kao u t. II. izreke.
49. U odnosu na visinu stope zatezne kamate valja reći kako se radi o potraživanju stečenog bez osnove proizašlog iz ništetnih odredbi potrošačkog

ugovora. Zbog navedenog, kamate je trebalo dosuditi, kako ih je sud i dosudio u t. II. izreke po čl. 29. st. 2. ZOO-a i to stopi koja se primjenjuje u ostalim odnosima, stoga je odlučeno kao u točki II. izreke.

50. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u predmetnoj parnici u pogledu glavne stvari, pripada mu naknada troškova parničnog postupka, dok je tuženik svoje troškove dužan sam snositi (čl. 154. st. 1. ZPP-a).
51. O troškovima postupka sud je odlučivao na temelju odredbi iz čl. 154. i 155. ZPP-a te odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/23., 107/25. - dalje u tekstu: Tarife) imajući u vidu vrijednost predmeta spora koju je sud odredio u iznosu od 193,75 eura. Pritom valja reći kako je tužitelj u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora od 1.526,74 erura (1.327,23 EUR za deklaratorni dio tužbenog zahtjeva i 199,51 EUR za kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva), dok je tuženik prigovarao vrijednosti predmeta spora stoga je sud odredio vrijednost predmeta spora na način da je odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 193,75 EUR za sukladno kondemnatom dio tužbenog zahtjeva. Stoga je odlučeno kao u izrijeci rješenja.
52. Kao potrebne troškove za vođenje parnice tužitelju valjalo priznati trošak: sastav tužbe (Tbr. 7/1), sastav podnesaka od 23.10.2025 (Tbr. 8), pristup na ročišta 4.11.2025., 11.12.2025., 22.9.2025. (Tbr 9), svaka radnja 50,00 EUR, pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR. Ukupno tužitelju je priznat parnični trošak u iznosu od 369,05 EUR, s PDV-om, a na troškove postupka dosuđene su zatezne kamate na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, po stopi iz čl. 29. st. 2. ZPP-a koja se primjenjuje u ostalim odnosima. Slijedom iznijetog odlučeno je kao u točki III izreke.
53. Zatezne kamate na troškove parničnog postupka obračunavaju se po istoj stopi po kojoj se obračunavaju zatezne kamate na glavicu utuženog potraživanja.
54. Obzirom da je sud je VPS utvrdio u naznačenom iznosu, tužitelju ne pripada zatražena razlika, stoga je zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka valjalo odbiti kao neosnovan za iznos od 1.017,50 eura i odlučiti kao u toč. IV. Izrijেকে.

U Zagrebu, 28. listopada 2026.

SUDAC:
Nelli Stipaničev

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske. U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka. U sporu male vrijednosti (do 6.636,14 EUR) presuda se ne može pobijati žalbom zbog nepotpuno ili pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Odluka se može pobijati samo zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točka 1.,2.,4.,5.,6.,8.,9.,10. i 11. Zakona o parničnom postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

DNA:

1. DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnica Doroteja Jurčić Nižić, odvjetnici u Zagrebu,
2. PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 580, Zagreb, zastupana po odvjetnicima iz Odvjetničkog ureda Hrvoje Matić, Zagreb

Dokument je elektronički potpisan:

NELLI STIPANIČEV

Vrijeme potpisivanja:

28-10-2026

10:52:04

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732

L=ZAGREB

S=STIPANIČEV

G=NELLI

CN=NELLI STIPANIČEV

Broj zapisa: **9-3088f-4be98**

Kontrolni broj: **0ca70-7e6dc-824a3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NELLI STIPANIČEV, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.